

İŞÇİ SINIFI VE YENİ-MALTUSÇULUK

V. İ. LENİN

Pirogov Doktorlar Kongresinde düşük sorunu konusu büyük bir ilgi uyandırmış ve uzun tartışmalara yolaçmıştır. Bu haber, bugün uygar diye adlandırılan devletlerde ana karnındaki cenini yok etme yolundaki uygulamaların çok büyük ölçüde yaygınlık kazandığı konusunda rakamlar aktaran Lickus tarafından verilmektedir.

New York'ta yılda 80.000 düşük ve Fransa'da ise her ay 36.000 düşük yapılmaktadır. St. Petersburg'da beş yıl içinde düşük yüzdesi iki katına çıkmıştır.

Pirogov Doktorlar Kongresinde, suni düşük yapan bir ananın herhangi bir cezaya çarptırılmamasını, doktorların ise ancak "kazanç amacıyla" düşük yaptırdıklarında cezalandırılmalarını öngören bir karar kabul edilmiştir.

Tartışmalarda, çoğunluk, düşüğün cezalandırılmaması gerektiği konusunda görüş birliğine varmış, ve yeni-maltusçuluk (gebeliği önleyici hapların vb. kullanılması) denen sorun, meselenin toplumsal yönü olması nedeniyle de, doğal olarak rötuşa uğramıştı. *Ruskoye Slavo*'nun verdiği habere göre, örneğin, bay Vigdorçik "gebeliği önleyici önlemlerin iyi karşılanması gerektiğini" söylemiştir ve çok büyük alkışlar arasında bay Astrahan

şöyle bağirmiştir:

“Anaları çocuk doğurmaya inandırmalıyız, öyle ki bu çocuklar eğitim kurumlarında sakatlanabilsinler, öyle ki kötü talih bunları bulabilsin, öyle ki, bunlar intihara sürüklensinler!”

Eğer haber doğruysa, bay Astrahan’ın bu feryatları gürlütlü alkışlarla karşılanmıştır, beni şaşırtmayan bir olgu bu. Dinleyiciler darkafalı psikolojisine sahip burjuvaziden, orta ve küçük-burjuvaziden oluşmuştu. Bunlardan en bayağı liberalizmden başka ne bekleyebilirsiniz ki?

Ne var ki, işçi sınıfı açısından, tümüyle gerici niteliği ve “toplumsal yeni-maltusçuluğun” çirkinliği yönünden bay Astrahan’ın yukarıda aktarılan sözlerinden daha ters bir ifade pek zor bulunabilir.

“... Çocuk doğurun ki sakatlanabilsinler ...” Sırf bunun için mi? Neden bizim kuşağı sakatlayan, çökerten bugünkü yaşam koşullarına karşı vermekte olduğumuz savaşımdan daha iyi, daha bir birlik içersinde, daha bilinçli ve daha kararlı *savaşım vermesinler?*

Bu, köylünün, zanaatçının, aydının, genel olarak küçük-burjuvazinin psikolojisini proletaryanınkinden ayıran köklü bir farklılıktır. Küçük-burjuvazi, yıkıma gitmekte olduğunu, yaşamının giderek daha zor olduğunu, varolma savaşımının daha acımasız olduğunu, kendi durumunun ve ailesinin durumunun giderek daha umutsuzlaştığını görüyor ve bunu duyuyor. Bu, tarışma götürmez bir olgudur, ve küçük-burjuvazi buna karşı çıkmaktadır.

Ama *nasil* karşı çıkıyor?

Umutsuz bir biçimde yokolan, geleceğinden umudu kesmiş, morali bozulmuş ve ürkek bir sınıfın temsilcisi olarak karşı çıkıyor. Yapacak bir şey yok... acılarımıza ve meşakkatlerimize, yoksulluğumuza ve aşağılanmamıza yolaçan daha az çocuk olsa – küçük-burjuvazi böyle yakınıyor.

Sınıf bilincine sahip işçi, bu görüşü tutmaktan uzaktır. Ne denli içten, ne denli yürekten olurlarsa olsunlar, bu türden yakınmalarla bilincinin köreltilmesine izin vermez. Evet, biz işçiler ve küçük mülk sahibi yığınlar, kaldırılamaz bir baskı ve acılarla dolu bir yaşam sürdürüyoruz. Bizim kuşağın karşı karşıya bu-

lunduğu güçlükler, babalarımızın çektiklerinden daha da zordur. Ama bir yönden, biz, babalarımızdan daha şanslı sayılırız. *Biz dövüşmeyi öğrenmeye başladık ve hızla öğreniyoruz*, ve en iyisini babalarımızın yaptığı gibi, birey olarak dövüşmek değil, bizim kafamıza yabancı gelen burjuva lafebelerinin sloganları için değil, kendi sloganlarımız için, sınıfımızın sloganları için dövüşmeyi öğrendik. Babalarımızdan daha iyi dövüşüyoruz. Çocuklarımız bizden daha iyi dövüşecekler ve *zafer onların olacaktır*.

İşçi sınıfı yokolmuyor, büyüyor, güçleniyor, cesaret kazanıyor, kendini sağlamlaştırıyor, kendini eğitiyor ve kavgada çelikleşiyor. Serflik, kapitalizm ve küçük üretim açısından kötümseriz, ama işçi sınıfı hareketi ve onun amaçları yönünden son derece iyimseriz. Yeni yapının temellerini daha şimdiden atıyoruz ve çocuklarımız bu yapıyı tamamlayacaklardır.

Yalnızca, "Tanrıya şükür, kendi kendimize geçinip gidiyoruz. Eğer çocuğumuz olmazsa bu kadar yeter." diye ürkekçe fısıldaşan duygusuz ve bencil küçük-burjuva çiftlere uygun düşen yeni maltusçuluğun kayıtsız şartsız düşmanı oluşumuzun nedeni –tek nedeni– budur.

Hiç söylemeye gerek yok ki, bu hiç de bizi düşüklere ya da gebeliği önleme vb. konusunda tıbbi yayınların dağıtılmasına karşı bütün yasaların kayıtsız şartsız kaldırılmasını talep etmemizi önleyemez. Böylesine yasalar egemen sınıfların yutturmacasından başka bir şey değildir. Bu yasalar kapitalizmin ülserini iyileştirmez, yalnızca özellikle ezilen sınıflara acı veren uğursuz bir ülsera dönüştürür. Tıbbi propaganda özgürlüğü ve erkek ve kadın yurttaşların temel demokratik haklarını koruma bir başka şeydir, yeni-maltusçuluğun toplumsal teorisi bir başka şeydir. Sınıf bilincine sahip işçiler, her zaman modern toplumda en ilerici ve en güçlü sınıfa, büyük değişmelerle ve en iyi biçimde hazırlanmış sınıfa gerici ve korkakça teoriyi aşılama girişimlerine karşı en amansız savaşımı verecektir.

Pravda, n° 137, 16 Haziran 1913

İmza: V. İ.

Collected Works, c. 19, s. 235-237.